

„Neboj se,“ mňoukl. „Oba máte v sobě pravého válečnického ducha. Víím, že uspějete, pokud se pevně budete držet mých šlépějí.“

„Budeme!“ vyskočil na packy Jestřáb. „Uděláme, cokoli nám řekneš!“

Lístku z jeho nadšení mrazilo. Co by tenhle krvežíznivý kocour mohl svým synům přikázat? Couvla a celá se trásla – nepřípadalo jí, že by vydala nějaký zvuk, ale obrovský mourek najednou otočil hlavu a hleděl do stínů, ve kterých se schovávala.

Jezerní lístka se vyděšeně otočila k útěku. Klopýtala přes kořeny a přes vyčnívající stonky ostružiní a připravovala se, že každou chvíli ucítí, jak ji ohromná tlapa popadá za hrdlo. Z temného lesa nevedla žádná cesta ven. Stromy se po obou stranách táhly nekonečně daleko a neozývalo se ani žádné cvrlikání ptáků či chrastění kořisti – nebylo tam ani známky po nějakém živém stvoření, které by mezi těmi temnými keři pobývalo.

Kde to jsem? zakvílela tiše Lístka, ale nedostalo se jí žádné odpovědi. Co ji přivedlo na tohle místo, kam Hvězdný klan nikdy ani nevkočil a kam k sobě duch krvelačného kocoura volá ve spánku své syny?

Při svém zděšeném útěku se Lístka vůbec nedívala, kam běží. Najednou jí půda pod packami povolila. Šokovaně vyjekla a zřítíla se do temnoty; její tělo dopadlo na zem s hlasitým žuchnutím, až jí to vyrazilo dech.

Otevřela oči a zděšeně vydechla. Jednu myší délku nad ní se nacházela mourovatá hlava, která na ni upírala své jantarové oči.

„Jsi v pořádku?“ mňoukl Ostrodráp.

Jezerní lístka se vyškrábala do sedu, přičemž ze sebe setřásla kous-

ky mechu. Byla před Popeluščiným doupětem. Obloha nad stromy se pomalu začala zbarvovat do krémového úsvitu.

„Lístko?“ ptal se Ostrodráp znepokojeně. Kožíšek měl rozcučaný a sem tam mu na něm ulpávaly kousky kapradí, jako by ze svého válečnického doupěte vstal teprve před chvílí. „Děje se něco? Slyšel jsem tě vykřiknout.“

„Cože? Ne... ne, jsem v pořádku,“ odpověděla Jezerní lístka a nejspíše k Ostrodrápu vzhlížela. Přišel jí říct, že ji viděl ve svém snu?

„Ohnivý měsíc vybírá kočky, které dnes večer půjdou na Shromáždění,“ mňoukl a zív. „Jsi v kondici natolik, abys šla? Víím, že jsi už včera musela podniknout dlouhou cestu.“

Jezerní lístku polila od špiček uší až po konec ocasu úleva. Pokud měl Ostrodráp opravdu ten stejný sen, tak si jí ve stínech nevšiml. Ale úleva zmizela při pomyslení, proč se asi dobrovolně se svým otcem v temném lese sešel. Co měl podle Měsíčního drápa udělat, aby se stal klanovým velitelem?

Postavila se, a i když byla stále roztřesená, odhodlaně to skrývala. „Jsem v pořádku,“ zopakovala. „Řekni Ohnivému měsíci, že bych ráda šla.“

Ostrodráp se sklonil a vycouval zpátky. Jezerní lístka se párkrát zhluboka nadechla a pak si rychle očistila kožíšek. Úplně zapomněla, že dnes je úplněk. A i když ji kožíšek svrběl strachy, chtěla vidět Jestřába s Ostrodrápem pohromadě. Dají na sobě znát, co se odehrálo, zatímco spali? Kolikrát už je asi takhle Měsíční dráp k sobě ve snu zavolal?

Jezerní lístka věděla, že neexistuje kočka, které by se mohla zeptat na radu. Ohnivý měsíc i Popeluška brali její sny od Hvězdn-

